

DE SCHEDESLAAF 1

Met het klimmen der jaren wordt onze wanhoop er niet mooier op. Jeugdige depressies hebben nog iets vertederends: de angst van een knappe jongen om bij de andere sekse niet in de smaak te vallen, is ontroerend. Maar dezelfde vrees van iemand met een kale kop, wallen onder de ogen en een verbitterde of grimmige gelaatsuitdrukking wekt hoogstens afkeer op. Nu ik dit schrijf, ben ik achter in de veertig en ik maak het mij moeilijker dan het al is doordat ik erotisch alleen geïnteresseerd ben in meisjes van een jaar of twintig. De aanblik van het naakte lichaam van een vrouwelijke leeftijdgenote kan ik niet verdragen. Al heeft de vrouw in kwestie een inkeurig fatsoenlijk leven geleid, haar lijf ziet er bezoedeld uit alsof ze zich aan alle uitspattingen heeft overgegeven die er maar in een verdorven brein kunnen opkomen. Een meisje van twintig mag nog zo'n liederlijk leven leiden, haar gezicht en lichaam wekken de indruk van ongereptheid. Mijn voorkeur is misschien minder verwerpelijk dan stom, want welke jeugdige schoonheid zit op een treurige kaalkop te wachten? Mooie jonge meisjes vallen zelden op oudere mannen, met gevolg dat ik soms maanden, soms jaren achtereen alleen slaap.

Wie jong is en alleen en moedeloos, kan naar vrienden gaan. Die zijn ook moedeloos, alleen en jong. Na je veertigste zijn je vrienden niet meer alleen, ze hebben

een gezin en ze hebben hun radeloosheid afgezworen of geleerd te verbergen. Gelukkig heb ik in de depressie die volgde op mijn mislukte huwelijk althans een vriend overgehouden bij wie ik met mijn klaagzangen terecht kan. Zelf is hij enige tijd geleden gescheiden en hij raakte daarna in soortgelijke moeilijkheden als ik.

Aan het eind van het voorjaar van 1988 was ik weer eens bij hem op bezoek in een wanhopige stemming.

'Ik ben nu al in vijf maanden niet met een vrouw naar bed geweest,' klaagde ik, 'en de laatste keer telt niet mee want toen was het er een van zevenendertig. Eigenlijk slaap ik dus al elf maanden alleen.' Mees keek me glimlachend, bijna vaderlijk aan.

'Elf maanden,' vervolgde ik, 'elf lange maanden. Het is een marteling, omdat alleen de vagina voor mij een troost in de woestenij van dit bestaan betekent.' Hij knikte instemmend.

'Alleen in eenzame nachten maak ik in mijn dromen opwindende dingen mee, dat is tenminste wat, maar de werkelijkheid begint ook rare vormen aan te nemen. De fysieke eenzaamheid tast zo langzamerhand mijn geest aan. Laatst stond ik naast een meisje in de tram. Je weet wel zo'n prachtig blond stuk met een modem krulksel. En opeens voel ik dat ze zich tegen me aan drukt.'

'Ja, dat kan gebeuren in een volle tram.'

'Die tram was niet vol, Mees. Er was ruimte genoeg. En opeens kijkt ze me van opzij aan en zegt duidelijk "ga je

mee?" Dus ik knik stom van ja en bij de volgende halte Stap ik achter haar aan uit en ik vraag: '

'Wat zullen we gaan doen? Waar gaan we heen?" Ze kijkt me verbaasd aan en ik begin uit te leggen: "Je vroeg toch of ik meeging? Nou, hier ben ik." En ze wordt me toch kwaad, Mees. Ze begint te schelden en te tieren dat ze juist is uitgestapt omdat ik zo tegen haar op stond te rijden. En ze slaat met haar handtasje naar me en de omstanders beginnen zich ermee te bemoeien. Ik was net een kleine crimineel toen ik er vandoor ging. Is het bij jou ook wel eens zo erg geweest?' Mees schudde het hoofd.

'Zo erg niet. Maar jij bent nu eenmaal in alles extreem. Hoe krijg je het toch altijd voor elkaar om de dingen erger te voelen dan een ander?' Hij stond nog steeds hoofdschuddend op van achter de bar en liep naar de aanrecht.

'Omdat